

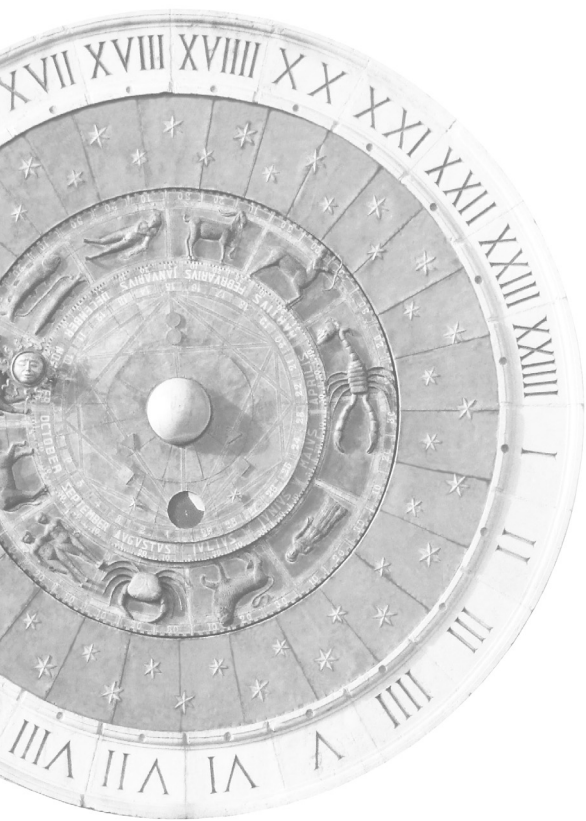
Iva Macků

COO
BOO

COO
BOO

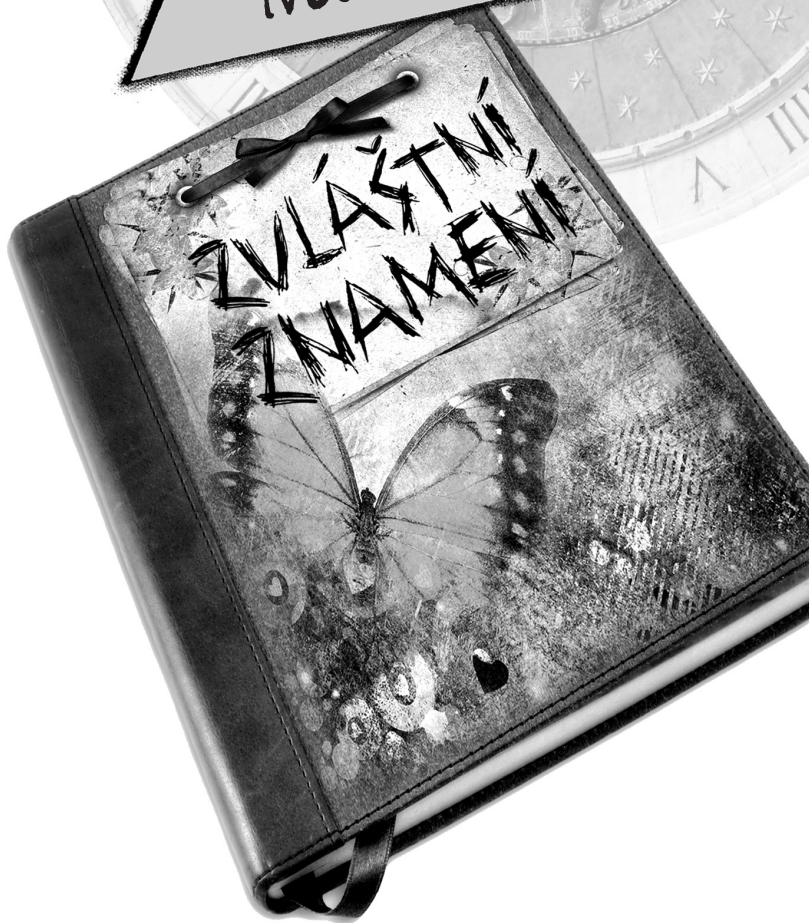
Iva Macků

Iva Macků

COO
BOO

© Iva Macků, 2012

ISBN 978-80-7447-139-1

Sbohem, léto

1.

„Tam v žádném případě nejedu. Není tam elektrina. Ani voda!“

„Neblni, tak se prostě tři dny nebudeš mejt ve vaně, no. Budeme chodit do rybníka, je tam jeden fakt suprovej, jenom asi dva kiláky cesty. Naprostá romantika! Tam za vodou v rákosííí....“ zapěla Katka.

„Jenom dva kiláky??? Takhle já si romantiku fakt nepředstavuju.“

„No bóže, Lariso! Od chvíle, co chodíš s tím Pražákem, seš strašně městská!“

„Mohla bys mu přestat říkat Pražák? Jmenuje se David.“

„No jó.“

„A to si mám jako u rybníka holit nohy?“

„Kvůli mně si je rozhodně holit nemusíš. Nějak to přežiju, nebo si prostě vezmeš tepláky, abys nebyla nervózní.“

„I když budu odříznutá od světa, nebudu vypadat jako gorila!“

„Tak si dáme závody? Které z nás narostou co nejdřív nejdelší chlupy na nohou? Vítězka dostane balíček žiletek a pěnu na holení.“

„Fuj, ty seš fakt nechutná! Soutěž si sama.“

Silvie poslouchá Katčín a Larisin hašteřivý rozhovor jen na půl ucha. Zatím do něj nehodlá nijak zasahovat. Je to už prostě takový folklor, že se ty dvě dohadují. Něco na způsob pravé jihočeské zabijačky s řezníkem, který je tradičně už v devět ráno pod parou a všichni malinko znervózní, jak to s již mrtvým pašíkem dopadne, ale sotva mu paní domácí uvaří kafe (řezníkovi, ne praseti), oklepe se a jde porcovat maso.

Takže i tahle šarvátka nějak dopadne. Larisa se sice bude chvíli šklebit, ale na hájenku nakonec stejně pojede, tím si je Silvie naprosto jistá. Taky ona se moc těší, přestože jí v poslední době v hlavě vrtá spousta divných myšlenek a pocitů. Konec léta na hájence uprostřed lesa... Dokáže si totiž někdo představit důstojnější způsob, jak se rozloučit s perfektními prázdninami? Navíc má být nadcházející poslední srpnový víkend až pětadvacet stupňů ve stínu. Noci už sice budou horko těžko tropické, ale když si rozdělají v krbu, bude to naprostá paráda. Hájenka patří Katčíně tetě, která v ní odpočívala celé léto s hejnem dalších tet, které různě přijížděly a odjížděly, a mísily se mezi sebou, a krafaly o historkách těch druhých. Plán je takový, že zítra odpoledne je Katčín táta na hájenku odveze a vrátí se pro ně až v neděli odpoledne. A pak – intr. A škola. Veselí nad Lužnicí, nejnudnější město na světě. Vychovatelé. Učitelé. Vlaky. Trapní spolužáci. Písemky. V pátek domů se špinavým prádlem, v neděli hurá na intr s tím čistým.

„Bude se mi stejskat po Davidovi! Měl zítra přijet...“ za-
kňourala Larisa.

„Tak přijede příště! Tohle bude dámská jízda,“ usměrnila jí Katka přísným hlasem.

„A co kdyby za námi aspoň... zajel? Může přivést čerstvý rohlíky nebo tak něco. Nebo nám naštipat dříví.“

Katku to očividně pobavilo. „Pche. Dříví? Nejspíš by si ulomil nehet. Na to zapomeň, drahoušku. Na rohlíky i na toho tvýho miláčka ti kašlem. Silvie???“

Silvie trhne hlavou. Myslela zrovna na něco úplně jiného.

„Jo?“

„Že má zůstat David doma, že jo!? Larisa chce, aby za námi přijel na hájenku,“ žaluje Katka.

„Asi by měl fakt zůstat doma,“ řekne Silvie bezbarvě. Záváhá. „No a co... Bořek? Pojede?“ Dává si pozor, aby to znělo nenuceně.

„Zbláznila ses? To je přece jasný, že ne! Proč bych tady jinak spílala Larise?“ Katka dělá pohoršené obličej. „Holky, vy jste se fakt obě pomátly. Já jsem tady jediná normální. A to už je co říct!“

„Jen jsem se zeptala,“ zamumlá Silvie a v duchu si dává facku za svou naprosto zbytečnou a riskantní otázku.

„Copak je, ty se netěšíš?“ otočí se k Silvii Larisa.

„Bude to super,“ ujistí ji Silvie překotně a pro jistotu ještě dodá, jak bude skvělé žít pár dnů mimo civilizaci, že to bude strašný úlet, romantika a prostě super konec prázdnin.

„No dobře,“ spokojí se s odpovědí Larisa, ale Silvii stejně připadá, že ji nepřesvědčila.

„To víš, že se těším,“ řekne Silvie ještě pro jistotu a pokusí se usmát. „Udělám vám nějakou dobrotu na grilu,“ slibuje (jako jediná z těch tří umí vařit).

„Třeba lilek? Jupí!“ raduje se Larisa a dokonce si i malinko povyskočí. K radosti jí stačí málo, a navíc ji umí projevít.

„Lilek!“ zafuká si na čelo Katka. Je spíš masová než zeleninová.
„Jasně, lilek bude,“ usměje se nakonec Silvie, ale místo na lilek myslí na něco úplně jiného.

„Budete se na té chajdě lesbit?“ ptá se Larisina mladší sestra Gábi, když si Larisa pečlivě skládá do kufříku pyžamo, plyšové bačkory a spodní prádlo, vše polepené širokou tváří kočky s mašlí – *Hello Kitty*. Larisa sestru naoko přetáhne ručníkem, kterým si zrovna sušila mokré vlasy.

„Mazej a nestarej se. Kam na tyhle věci chodíš? Ani nevíš, co to je.“

„No tak to teda náhodou vím!“

„Huš, nemotej se mi tady!“

„Tak mi na víkend půjči iPod.“

„Ne. Beru si ho s sebou pro případ, že by Silvie chrápala.“

„Jsi sketa.“

Venku zatroubí auto.

„Pane jo, už jsou tady!“

Larisa se podívá z okna. No fakt, pan Hořejší se svým měděně béžovým SUV. „Už jdu!“ zařve Larisa z okna.

„Pospěš si, nemám čas strávit s vámi celý odpoledne, holky!“ Pan Hořejší se tváří otráveně. Je to zdejší vážený podnikatel – a pěkný morous, který neustále někam spěchá.

„Vždyť už jdu, strejdo!“

Tady na vesnici jsou všichni chlapi „strejdové“ a ženské „tety“, a to bez ohledu na příbuzenský poměr.

„Lariso...“ zaúpí sestra a sepne ruce. „Prosímtě! Ten iPod! Vždyť ho tam nebudeš potřebovat!“

„No tak jo,“ vzdá to Larisa a hodí tenký přístroj po sestře.
„A běda, jestli s ním něco provedeš.“

Ozve se radostné „Jupí!“

Sestry se holt nezapřou.

„Ani to tu není cítit zatuchlinou,“ libuje si Katka, když vstoupí do hlavní místnosti.

„Vždyť jsem tu taky celý léto větrala,“ vysvětluje teta. „Takže, holky, dávejte pozor, dříví je tady, voda tady,“ ukáže na krb a pak na kanystry s vodou, přičemž Larisa mírně pobledne.

„Jak máme mejt nádobí?“ pípne. „Ve studený vodě???“

„Neboj se, má milá,“ zasměje se teta. „Je tu plynovej vaříč,“ ukáže na jakousi podivnost s letitým nánosem rzi. „Tady se pustí plyn, tady škrtněš sirkou, a je to. Ty myslíš, že bych tu s ženskýma přežila dva měsíce bez kafe? Tak já ti to teda řeknu, holčičko moje drahá – nepřežila!“

„No tak dobře,“ spokojí se s touto odpovědí Larisa.

Pak si vzpomene na jinou důležitou věc.

„Ehm, no a... záchod?“

Teta se zahihňá, až se jí zatřeše podbradek. „Vidiš támhle ten smrk? Půjdeš ještě kousek za ním. V mechu uvidíš víko, to víko odklopíš, sedneš na bobek... a konáš.“

Larisa se otřeše odporem.

„Ale jdi ty, za chvíli ti to ani nepřijde.“

„Co když ztratím rovnováhu a spadnu rovnou do díry? Nebo co když mě někdo uvidí?“

„Ale neblázni, sem nikdo nechodí. Jen párkrát jsme tu potkali Láďu.“

Ted' se na tetu otočí všechny tři. „*Ládu?*“

Teta se opět srdečně rozesmála.

„S vámi je sranda, holky! Ládi se nemusíte bát. Láďa je neškodnej. Jezdí se sem projet na kole. Je to takovej chudák kluk. Má to v tý svý hlavě trochu pomotaný, ale kdo z nás nemá, že? Ha ha ha, cha cha cha!“

Silvie v duchu souhlasně přikývne.

Pan Hořejší se podívá na hodinky a významně zakašle.

„Tak, děvčata už ví, jak si dojit na malou i jak umýt nádobí, už je na čase vyrazit. Musím se ještě dneska otočit v Budějčích.“

„Vždyť už jdu, brácho,“ zahlaholí teta.

Larisa ji však nemíní jen tak pustit.

„A jak ten Láďa vypadá, teto?“

„Však uvidíte samy. Ahoj, kopretinky! A neztejte mi tady!“

„My a zlobit?“ položila Katka tetě na rozloučenou řečnickou otázku a blýsklo se jí v očích.

Teta nahází svých padesát igelitek, narvaných vším možným, do kufru. „Můžeme vyrazit. A nedělejte mi tu žádný blbosti, holky, fakt. Nehrajte si se sirkama, jo? Nepijte moc alkoholu, není to zdravé, ano? A žádné cigarety! A nedělejte si legraci z mé dekorace!“

„Tak s tím posledním bodem si nejsem jistá, teto,“ směje se Katka. „Ale to ostatní snad zvládnem.“

Teta jí pohrozí prstem a zamává.

Pan Hořejší se postupně podívá na svou dceru, Larisu a Silvii a zatváří se poněkud skepticky. „A ne že mi budete za hodinu volat, abych sem pro vás přijel, protože máte zadky stažený hrůzou.“

Katka se zatváří pohoršeně. „No dovol, tati?! Můžeš bejt úplně v klidu.“

„To by stejně nešlo, pane Hořejší. Není tu signál,“ řekne Silvie klidně. Jako jedna z mála odmítá používat oslovení „střed“, protože jí to připadá předpotopní.

„Cože, tady není signál?“ ucedí Larisa mezi zuby, aby ji slyšely jen Katka se Silvií.

Auto pana Hořejšího opatrně couvá po polní cestě, aby se mohlo na nejbližším plácku otočit. Pan Hořejší s tetou naposledy zamávají a už mizí v zatáčce, která vede do lesa.

Slunce už pomalu zapadá. Nad lesy září jako oranžová stuha. Ozve se výkřik káněte. Stuha mizí a za krátkou chvíli se citelně ochladí.

„Holky, já se začínám malinko bát,“ řekne Larisa.

„Moc sleduješ horory,“ řekne Katka a rozhlédne se po leších, které se rozprostírají všude okolo. „No, ale je fakt, že pomoci bysme se tu asi nedovolaly.“

„Katko, nestraš ji,“ řekne Silvie a změní téma: „Kdo z vás už má hlad? Jde se grilovat.“

„Tak jo,“ pípne Larisa a v duchu tohoto výletu příšerně lituje.

„Holky, já se tak strašně netěším do školy,“ povídá Katka, když dojí poslední kousek kuřecího stejku v medovo-hořčičné omáčce. Od téhle chvíle jsou až do neděle bez masa, mléčných výrobků a nanuků; není tu lednička. Budou se živit jen chlebem, taveným sýrem a sušenkama.

„Mně je to tak nějak fuk,“ řekne Silvie zamyšleně a loví si stéblem trávy zbytky masa ze zubů (zapomněla si přibalit dentální nit).

„Ale konec prázdnin je v každém případě hodně divnej. Nesnáším ho. Na druhou stranu mě to už doma pěkně štve. Naši jsou divný a občas je u nás doma pěkný psycho. Někdy mluvěj moc a někdy zase málo. Hotovej blázinec! Už abych byla někde na vysoký a jezdila domů třeba jednou za měsíc. Sednu si v kuchyni a budou mě obletovat – nechceš řízek? A tamto? A támhleto? A jak se ti vede? Mně??? Naprosto perfektně!“ Silvie se svými představami budoucího života tak rozohnila, až stéblo přetrhla vejpůl a v obličeji celá zčervenala.

„To si myslíš teď,“ namítne Katka. „Uvidíš, jak se budeš domů ráda vracet. Třeba Bořek... ten jezdí domů každé víkend.“

„Ale ten nejezdí za rodičema, ale za tebou,“ namítne Larisa. Silvie se rozpačitě zasměje. „To je přece jasný.“

Larisa se zachvěla a přetáhla si kapuci mikiny přes hlavu. „Holky, nepůjdem dovnitř? Mně už je zima!“

„Jdeme. Pane bože, já se tak příšerně přežrala! Uf!“ Katka si rozepne knoflík u kraťasů. „No a co, když tu nejsou žádní kluci, tak klidně vyvalím to svoje panděro, dámy prominou.“

„Jen si posluž.“

„Jak je to jen možný? Ráno je vždycky úplně plochý, skoro jako žehlicí prkno, ale sotva se nasnídám, vypadám jak v pá-tým měsíci.“

„Ale jdi. Buď ráda, že nejsi jako žehlicí prkno nahoře.“

„Ó, Silvinko, ty vždycky dokážeš člověka tak potěšit!“

Silvie se usmála a zamkla za nimi dveře na dva západy.

„Tak, co kdybychom teď otevřely nějaký vínko?“

„Mluviš mi z duše!“

Uplyne sotva hodina a po depresi z konce prázdnin ani stopy. Víno v kombinaci s inspirativním prostředím zaúčinkovalo na sto procent. A k tomu ty poklady, které hájenka nabízí! Silvie v duchu konstatuje, že obavy Katčiny tety, aby si „nedělaly legraci z dekorací“ byly na místě. Hájenka je totiž přeplněná různými tretkami a cetkami. Vycpanými hlavami srnců. Ohavnými ubrusy, ze kterých si Larisa vyrobila improvizovaný indiánský oblek a tancovala u ohně v krbu jako divoženka. Podnikly také průzkum staré almary a v jedné z jejích zásuvek objevily desítky jakýchsi vyřezávaných kočičích hlav, z nichž tu nejošklivější za všeobecného jáсотu hodila Katka do krbu.

„Holky, viděly jste to? Vzplála modrým plamenem, jsme čarodějnice!“ hulákala Katka a ty dvě se bláznivě smály.

Dokonce i Silvie. Očividně už se trochu uvolnila a podle Larisy se už netváří, jako kdyby spolkla citrón. Rozhodně nezáká zábavu – ze dvou starých cedníků, které spořádaně visely na mastné stěně v kuchyni, si vyrobila speciální rytířskou podprsenku. Tancuje do rytmu techna, které zní z pravěkého tranzistoráku. Teta má v šuplíku zásobu snad milionu baterií, takže o hudební produkci mají postaráno.

„Tak na tetu a všechny její tety!“ řve naplno Katka a zvedne skleničku od hořčice, do poloviny naplněnou kysele vonícím vínem.

„Potřebuju na malou!“ křičí Larisa, ale kamarádky nic. Silvie si upravuje cedníky a Katka otevírá další lahev vína.

„Slyšíte? Sama tam nejdu! Nástup!“

„No jó.“

Silvie otevře dveře. Venku panuje černočerná tma. A hrobové ticho.

„Zapomeňte na to, že půjdeme čůrat do té díry,“ Larisa už

si sedá na bobek. „Je to strašně daleko a ta díra je naprosto příšerná. Tam mě nikdo nedostane.“

„Zbláznila ses? To budeme ráno šlapat do tvejch čůránek? Běž aspoň támhle k tomu stromu!“ nařídila Larise Silvie jako matka vzdorovitému dítěti.

„Tak pojď se mnou...“

„Pane bože. Tak dělej, ale rychle.“

„Kde je Katka? Katko, pojď sem taky... my jsme tady.“

„Prosímtě. Myslíš, že jsou tu v lesích bubáci, ty srágoro? Vždyť jsme čarodějnice! Já jdu do díry. Jsem statečná holka!“

„Jsi blázen... ale dělej, jak chceš.“

Katka rozsvítí baterku a zapátrá mezi stromy. Víno jí pěkně stouplo do hlavy a není si jistá, za kterým stromem se přírodní WC nachází. Udělá pár kroků dopředu a zamíří baterkou doprava. A přesně v tom okamžiku ztuhne hrůzou.

Mezi bledě osvětlenými kmeny stromů stojí zrůda. A upřeně na ni zírá bledýma očima.

Uplyne pár vteřin, než ze sebe Katka vydá zoufalé zaúpění.

„Katko! Co je???“ křičí Larisa s ryzí hrůzou v hlase.

„Jenom si z nás dělá srandu,“ zahučí Silvie, ale sotva to dořekne, Katka šílenou rychlostí zaběhne do chaty a zabouchne za sebou dveře. Larisa se Silvií začnou hystericky ječet a bušit na dveře.

„Otevřiiiiiiii! OTEVŘI!“

Katka je pustí dovnitř a zamkne chalupu na dva západy. Ke dveřím přistrčí stůl a židle. Zkontroluje, jestli jsou všechny okenice zavřené. Je bledá jako mrtvola.

„Co je, co je, cos viděla?“ vyptávají se ty dvě. Obě už taky pěkně zbledly, víno nevíno.

„Byl tam úchyl.“

„Cožééé?“

„Holky, já se zblázním, já se zblázním,“ opakuje Larisa pořád dokola. „On nás tu do jedny zmasakruje!“

„Zkuste někomu zavolat!“

„Jsme bez šance, není tu signál.“

„Jak vypadal?“

„Byl to úchyl. Byl to chlap a... ale měl dlouhé vlasy a namaľovanou pusou. Myslím, že na krku mu visely nějaký korále, nebo co.“

„Pane bože, pane bože, ten nás sem stoprocentně přišel zabít. Číhal tu na nás celý odpoledne, musel to mít promyšlený!“

„Holky, pojdte se někam schovat!“

„Určitě nás bude mučit!“

„Přestaň, Lariso! Kam se schováme? Není kde.“

„Zalezeme pod postel... Nebo radši ne, tam jsou určitě pavouci.“

„Ty máš strach z pavouků, když před dveřma stojí úchyl?“

„Cože? On je před dveřma?“

První se vzpomíná Silvie. „Holky, klid, uklidněte se. Třeba nás nepřišel zabít. Třeba je to náhoda. Vzpomínáte si, jak teta říkala něco o nějakém Láďovi? Třeba je to nějaký úchyl tady z okolí. Chlap, co se převlíká za ženskou.“

„A možná pak další ženský vraždí.“

„A vycpává! Slyšely jste historku o tom šíleném Rusovi, co...“

„Tak dost!“ utne Silvie Katku, která jen poslušně ucedí: „Už mlčím.“

Uplyne pár minut, kdy naslouchají zvukům kolem chaty.

„Neříkala náhodou teta, že je neškodnej?“ zašeptá Larisa s nadějí v hlase.

Silvie s Katkou pokrčí rameny.

„Katko, nedělaš si z nás legraci?“ záupí Larisa znovu. „Prosím, řekni že jo.“

„Dala bych svou pravou ruku za to, aby to byla jenom legrace,“ řekne Katka smrtelně vážně. Má úplně bílé rty. Larisa odvrátí pohled a zachvěje se.

„Vyhasne v krbu,“ hlesne Silvie po chvílce. „Jdu přiložit.“

„Jsme tři,“ uvažuje Silvie, když oheň přikrmí pár polínky. „Úchylák jenom jeden. Ubráníme se. Jsou tu nože... a hlavně tohle!“ zvedne pohrabáč v útočném gestu. „Nezapomeňte, že jsme pěkný čarodějnice!“

Larisa propukne v hlasitý pláč. „Holky, já se bojím,“ vzlyká. „Kdyby tu tak byl David! Ten by mu dal!“

„Nebo Bořek,“ řekne Katka. „I když... jak o tom přemýšlím, asi by byl pod tou postelí první.“

„To Aleš by s ním pěkně zatočil,“ křivě se zasměje Silvie v narážce na svého kluka. Zamrazí ji, když si uvědomí, že si na něj dneska ani včera vůbec nevzpomněla. Zamrazí ji dokonce mnohem víc než představa, že po okolních lesích se motá nějaký úchylný chlap-žena.

Druhý den vyspávají pěkně dlouho, skoro do půl jednácté. Vzrušením z nenadálého nebezpečí nemohly v noci ani jedna usnout, i když strach postupně polevoval a v půl třetí se už Katka začala holedbat, že si na malou normálně odskočí ven, úchyl neúchyl. Sotva však otevřela dveře do bezedné temnoty, rozbušilo se jí srdce a rychle je zase přibouchla a zamkla. S poráženeckým výrazem si pak musela vystačit s prázdným kýblem, který poté posloužil ještě i jejím kamarádkám („Jak hluboko jsme klesly,“ konstatovala Silvie).

Je nádherný den. Slunce praží, co to dá, opírá se do bělost-

né omítky hájenky a do udusané trávy, zmožené dlouhým létem. Ani stopa po nebezpečí. Kdyby tudy úchyl Láďa projížděl na kole, zamávaly by mu a možná by ho i pozvaly na čaj.

„My jsme takový krávy,“ konstatuje Katka, když na stolek na terásce naservíruje tři hrnky s kávou. „Mohla bejt prdel. Mohly jsme Láďíka pozvat dovnitř, vyfotit se s ním a pak to poslat klukům. Ti by čuměli! Dala bych to i na facebook. Láďa mohl bejt slavnej! No kdybyste to viděly. Ty jeho červený korále!“

„Já myslím, že to až zas taková legrace nebyla,“ řekne Larisa. „Bylo to pěkný psycho, snad nejhorší, co jsem kdy v životě zažila. Holky, nepojedeme domů už dneska odpoledne? Já vím, že se ztrapníme, ale... vem to čert. Určitě mi z toho včerejšího šoku zešedivělo pár vlasů!“

„Blázníš? Je teprv sobota! Co chceš proboha dělat v Božeticích? Umřít nudou? Vymyslela jsem pro nás super plán,“ řekne Katka tajemně.

Larisa se Silvií zvednou obočí a zatváří se skepticky.

„Ale jen klid. V Sedlci je dneska zábava, vyrazíme si! Dámská jízda bez chlapů! Hrajou tam Brutusáci!“

Larisa protáhne obličej. „Takoví vidláci!“

„Madam promluvila,“ ušklíbne se Katka. „Jen co si začala s Pražákem, žádněj Vidlákov jí není dost dobrej. Holky, neblbněte. Je to zábava v místním parku, pod širým nebem. Lampiony, pivo, klobásy, sedlčtí frajeři, kterým se jen tak někdo nevyrovná... už si to představujete?“

„A jak se tam chceš jako dostat?“ zajímá Silvií. „Není to zrovna za rohem.“

„Takhle!“ Katka si ukáže na opálené nohy v šortkách a teniskách.

„Pěkně pěšmo.“

Ty dvě si odfrknou. „Za co nás trestáš?“

Je to pochopitelně jenom řečnická otázka, už je rozhodnuto.

V šest hodin navečer si Larisa v zákrutě rybníka důkladně holí nohy, aby v Sedlci nedělala ostudu.

Katka se zákeřně objeví v rákosí a vyfotí ji na svůj mobil.

„Ty jedna mrcho! Opovaž se to někam dávat! Já tě zapřísahám!“

Katka ukazuje fotografii Silvii. „Reklama na žiletky v jihočeském podání,“ smějí se.

„Jste fakt blbý, a důrazně tě varuju – jestli se ta fotka někde objeví, nadosmrtni jsem s tebou skončila.“

Po večeři (kafi a sušenkách) se všechny tři pečlivě namalují. Svou kosmetickou taštičku si doma nezapomněla ani jedna.

Larisa si obkrouží oči tyrkysovými tekutými linkami.

Katka se na ni zadívá a pak předstírá úlek. „Pomoc, Láďa je tady!“ křičí. „Silvie! Úchyl! Přines kýbl, jdeme se zabarikádovat!“

„Jsi vážně stupidní,“ konstatuje Larisa. „Už mi dej dneska svatej klid.“

Ve skutečnosti má Larisa pro podobné situace pochopení, a dokonce si Katčiny narážky zvláštním způsobem vychutnává. Je to taková jejich odvěká a nekonečná hra, která má poměrně jasná pravidla – Katka si z Larisy dělá srandu, a Larisa se (víceméně naoko) uráží.

„Ehm, jenom mě tak napadlo,“ řekne Silvie, když kráčejí po polní cestě k silnici, „jak se jako dostaneme domů. Vzpomeňte si na včerejší večer. Dokážete si představit, jak tady,“ ukáže rukou na okolní lesy, „v noci štrádujeme domů?“

„Buď v klidu,“ konejší ji Katka. „Holky, znáte Malina?“

Larisa se Silvií se na sebe podívají a zavrtí hlavou. „Kdo to je?“
„Milan Pěč.“

„Pěč! To je jméno!“ uchichtne se Larisa.

„Říká se mu Malin. Znímá ho skrzevá svou matku. Je fakt boží.“

„To by byl Božek nadšením bez sebe, kdyby tě slyšel,“ upozorňuje Larisa.

„Přesně tak. *Kdyby* mě slyšel,“ odvětlí Katka se vztyčeným ukazováčkem. Je pyšná na svou neúprosně logickou úvahu.

„Jak ten Malin vypadá?“ zajímá Larisu.

„Dlouhý blond vlasy, vysoké.“

„Klučičí typ Ježíše mi zrovna moc neříká,“ zašklebí se Silvie. „Ti bývají divný.“

„Není to *klasickej* Ježíš,“ vykládá Katka zapáleně. „No, uvidíte samy.“

„Já stejně nechápu, jak se dostaneme domů,“ vrtí Silvie hlavou.

„No přece Malin! Malin nás odvezl! Jeho matka říkala mojí matce, že má od jara řidičák a koupil si ojetýho golfa.“

„S ožralama nejezdím,“ řekne Larisa rázně. „Než jet s ožralým řidičem, to už je lepší potkat uprostřed lesů Láďu.“

„Paní Chytrá, dovolu, abych vám oznámila, že Milan je absolutní abstinent. Teda říkala to jeho matka.“

Silvií se to nezdá. „Kluci, co vůbec nepijou, jsou trochu na makovici, nemyslíte? Takoví suchoprudové. Prostě divný.“

„Tobe všechno připadá divný!“ rozčiluje se Katka a kopne do smrkové šišky u cesty. Jakýsi pták v lese zaskřehotá, jako kdyby byl jejím chováním pohoršen. „Malin je náhodou úplně normální. A jestli si myslíš, že je nějaký slušňák, tak to teda není. Hulí trávu o sto šest!“

„S huličem taky nejedu,“ oznamuje Larisa. „Zhulenci jsou

děsně zpomalení a mně to leze na nervy. A když o něčem mluvím, vůbec jim nerozumím.“

„Dělám si legraci. Prostě si občas dá práška, to je všechno.“

„Odkud ho vůbec znáš?“

„Jeho sestra je kadeřnice. Jmenuje se Daniela. Moje matka se k ní jezdí stříhat...“

Silvie Katce skočí do řeči: „Proč se tvoje matka nechodí stříhat ke mně?“

„Ehm... no, možná, kdyby ses vyučila a neměla to jenom jako koníček... Matka je na ten svůj květák děsně háklivá.“

„Copak si někdo někdy stěžoval?“ Silvie se tváří dotčeně.

„Ale né... znáš přece mou matku. Je děsně konzervativní. A navíc snobka.“

„Snobka s květákem... No dobře,“ uzná Silvie.

„Holky, když jsem poprvý viděla jeho ségru, málem jsem se zamilovala.“

„Cože???“

„Ta Daniela je tak krásná holka, že byste se všechny okamžitě zakomplexovaly. Má dlouhatánský zrzavý vlasy a je strašně vysoká a strašně hubená. Prostě nádherná.“

„Tak proč se zahazuje v Sedlci stříháním paniček a nedělá někde v Paříži modelku?“

„Ale ona *dělá* v Paříži modelku. A nejen tam. Ale Malin mi o ní povídal, že je děsně domácí typ. Že je nejradši doma. Prý nesnáší cestování. Takže občas něco jede nafotit do Paříže nebo Milána, a pak přijede domů a barví bábám číra.“

Silvie s Larisou shodně s údivem zakroutní hlavou. „Je snad blbá!?“

Larisa se ještě navíc nafoukne. Daniela je jí od první chvíle nesympatická, ani ji nemusí znát. Larisa totiž závidí všem modelkám. Sama by jednou chtěla být. Jenže jí chybí dobrých

pár centimetrů, měří sotva metr šedesát šest. Pitomých pár centimetrů a brany Milána se zavřely, není to nefér?

„No dobře. Takže Malin je Danielin brácha a potkali jste se skrz tvou Mutter, kterou trápily odrůsty.“

„Přesně tak. Čekala jsem na ni, až Daniela na její hlavě dokončí dílo zkázy.“

Silvie zastříhá ušima. Něco se jí nezdá.

„Tys někdy byla ochotna doprovázet svou matku k holiči? Do Sedlce?“

„Jo,“ pokrčí Katka rameny, ale moc přesvědčivě přitom nevypadá.

Nakonec se vzdá a rozhodí rukama. „No tak dobře, taky mě trochu zastříhla.“

„Aha,“ udělá Silvie a snaží se, aby nezněla uraženě. „No když myslíš, že to umí líp než já, tak beze všeho. Jenom mě to malinko překvapuje, to je všechno!“

„Ale no tak, Silvinko,“ hladí ji Katka po rameni. Ví, že uražená Silvie je stokrát horší než uražená Larisa. Larisa se hned oklepe, Silvie nikoliv. Někdy se to v ní drží pěkně dlouho, jako smrad v zatuchlé dece (Býci to takhle prostě mají). Nakonec Silvie udělá překvapivé gesto: „Ale vždyť já se nezlobím. Copak mám monopol na stříhání a barvení? Vždyť ani nejsem kadeřnice.“

„Tak se mi líbíš!“

„A co ten Malin, teda?“ Larisa je netrpělivá. Svého Davida sice miluje nade vše na světě, ale když je řeč o krásných klucích (a když se s jedním takovým možná dneska večer potká), je v jednom ohni. Ale to je snad normální, ne?

„Tak je to Ježíš, nebo ne?“

Katka chvíli hledá slova, ale okamžitě se zakoktá. „Uvidíš!“ řekne nakonec. Když míjejí ceduli s nápisem Sedlec-Prčice,

všechny barvy kolem se utlumí a zatáhnou do ztracena. Okolní krajina vypadá jako na vybledlém plakátě v autodílně Larisina nevlastního otce.

Slunce je pro dnešek už nenávratně pryč za kopci a za lesy.

Silvie stojí za stánkem s občerstvením a sleduje dění kolem. Tedy, spíš přemýšlí a trápí se. Už je skoro půlnoc a Larisa s Katkou zrovna tancují na verzi písni „Já budu chodit po špičkách“. Obě očividně znají skoro všechna slova, přitom s oblibou rozhlašují, že nesnášejí jakékoliv trapné retro.

Silvie je, navzdory svým zásadám, malinko opilá. A klidně by byla ještě o něco víc, ale víno už jí nedělá moc dobře na žaludek. Pivo nesnáší a tvrdý alkohol neuznává, protože nenávratně neboli ireverzibilně ničí mozkové buňky, jak se dočetla na internetu.

Jak tam tak stojí v polostínu, sem tam se na ni zadívá nějaký z přítomných mužů. Občas Silvie vycítí z jeho strany náznak zájmu, ale vteřinu před tím, než dotyčný stačí otevřít pusku a začít některou z těchto vět...

„Co tak sama, slečno?“

„Nejste nějaká smutná?“

„Nevíte, kde jsou tady záchody?“

„Dotklo by se vás, kdybych vás pozval na klobásu?“

„Nepůjdete si zatancovat?“

„Slečno, nemáte oheň?“

„Nevíte, kolik je hodin?“

„Nemáte nabíječku na Nokii, tu s tenkým koncem?“

Atd. atd.

...se Silvie zamračí, a tím nejodpornějším způsobem pokrčí nos jako našťvaný starý buldok. Jako kdyby se k ní přibližoval nějaký opravdu odporný zápach. Je to vysoce účinné a funguje to i na ty největší opilce. A nemusí přitom říkat ani slovo, používat jedinou výmluvu. Hoši se přímo otřesou odporem: Páni, to je ale našťvaná obluda. Přitom zdálky vypadala celkem normálně.

Silvie vytáhne z kapsy mobil. Žádná přijatá zpráva. Píchne ji u srdce. Proč tak dlouho nepíše? Proč? Kašle na ni? Je mu to trapný? Nechává ji schválně vydusit? Nezapomněl si náhodou někde mobil? Funguje tu vůbec signál?

Má mu napsat sama?

A když jo, co mu má napsat?

Zkusmo napíše jednu zprávu: *Myslím na Tebe...*

Kdepak. Zprávu odstranit? *Ano.*

Silvie má své zásady: kluk má vždycky přijít sám. V opačném případě ho to nebaví. Kluci musejí dobývat. Neustále. Nechtějí mít pocit, že to šlo podezřele snadno. Že jim holky skáčou nadšením do postele.

Nebo ne? Není to přežitý názor? Může přijít holka první? A proč vlastně ne? Je jedenadvacáté století.

Ještě chvilku počkám. Však on napíše, říká si Silvie. Prosím, prosím, ať napíše. Skoro se za to modlí a zastydí se, protože je samozřejmě ateistka (přestože ji kdysi omylem pokřtili, ale novorozence se nikdo neptá).

Silvie nečeká esemesku od Aleše, Countryho ani od svého lektora španělštiny. Silvie se před pár týdny naprosto nečekaně a nepochopitelně zamilovala do někoho úplně jiného. A rve jí to srdce.

Očima vyhledá Katku, kterou si zrovna vybral k tanci (nebo spíš ona jeho) vysoký kluk s dlouhýma blond vlasama.

Aha, to bude asi Malin. Krasavec, musí uznat Silvie. A fakt, není to úplně typickej Ježíš. Larisa se rozhlíží kolem, nejspíš hledá Silvii. Ta poodstoupí dva kroky do stínu. Chce být ještě chvílku sama. Ještě chce chvílku přemýšlet. A čekat.

„A co ty vlastně děláš, Maline?“ vyzvídá Larisa, když Brutusáci dohrají svůj třetí přídavek a začnou si balit věci.

„Od října začínám studovat filozofii a religionistiku. Tedy, možná. Uvidíme. Možná se budu ještě chvílku poflakovat. Škola neuteče. Život utéct může.“

„Poflakovat?“ Silvie cítí, že by se měla do společné konverzace už nějak zapojit, a chtěla tak učinit ryze po svém – cynickým rypáním.

„No, trochu cestovat po Evropě,“ vysvětlí Malin bezstarostně.

„Aha,“ řekne Silvie ledově. Slovo „poflakování“ v její hlavě o Malinovi vytvořilo dostatečně výmluvný obrázek – prostě flákač, nefachčenko, lenochod. Člověk, který žebra v evropských velkoměstech do pouzdra od kytary, a v noci spí v nějaké jeskyni za městem. Hruza.

Na Larisu to však udělá dojem. „Ty jo,“ řekne. „Cestování musí být boží. Já skoro nikde nebyla.“

Silvie protočí panenky, ale ve tmě to nikdo nevidí.

„Takže religionistika... to proto, že vypadáš jako Ježíš?“ zeptá se Katka a zařehťá se svým typickým způsobem – jako kůň.

Pane bože, ta je někdy tak pitomá, pomyslí si Silvie v duchu, ale nic neřekne.

Malin se zasměje, zdá se, že od srdce. Hloupost odzbrojuje, udělá si Silvie v duchu další poznámku.

Malin si do úst vloží stéblo trávy a zamyšleně ho přežvýkuje.

„Odhakživa jsem přemejšlel nad věcmi, který nejsou úplně samozřejmý. Věci mezi nebem a zemí. Věci jako náhoda, osud a tak dále. Déjà vu. Motlitby. Kulty. Sugescce. Náboženství. Desatero. Korán. Doufám, že mi ta škola pomůže udělat si v tom trochu pořádek. Myslím si, že lidi by vůči těmhle věcem neměli bejt lhostejný. Zajímá mě prostě, v co a na co lidi věří.“

Všichni se při jeho slovech zadívají na nebe, kde to za jasné noci jiskří a žije.

Katka ožije taky.

„Páni. A věříš na... kdy ses vlastně narodil?“

„Jsem Býk.“

„Vážně? Stejně jako tady Silvie! Možná byste si rozuměli, když jste oba stejní, ne?“ Larisa do Silvie žďučá loktem. Přála by si ji trochu rozptýlit; Silvie se zdá být poněkud bez nálady.

Silvie však Larisu zpraží pohledem.

„Dva Býci nejsou úplně ta nejlepší kombinace,“ pronese ledově.

„Možná by ses divila,“ namítne Malin.

„Spíš ne,“ řekne Silvie ještě chladněji.

„A věříš vlastně na tyhle věci, Maline? Na hvězdy?“ nevzdává se Larisa a loktem drbne do Silvie – o co jí jde? Chce pokažit náladu?

Malin se zamyslí. Zadívá se na oblohu, na které se najednou děje tolik věcí, že je nikdy nikdo nepopíše a nepochopí.

„Na hvězdy nemusím věřit, hvězdy tu prostě jsou... Ale... Máme věřit na znamení?“ položí si otázku.

„Jo, myslím, že bychom měli,“ řekne po chvílce. Na Larisu to udělá hluboký dojem.

Malin jí vůbec připadá takový „hluboký“. Dokonce se přistihne, že ho v duchu trochu srovnává s Davidem. David o věcech jako je náboženství nebo horoskopy nikdy nepřemýšlí. Je prakticky založený, stojí nohama na zemi. Možná až moc.

V parku už jsou skoro sami, tedy až na pár opilců spících pod lavičkami nebo stromy na trávě vystlané plastickými kelímky a mastnými tácky od klobás. Někde v rohu se muchluje nějaký pár.

Malin najednou vyskočí. Je plný energie.

„Holky! Chcete něco ukázat?“

Katka vykulí oči. „Jo!“ udělá dychtivě. Od Malina by si nechala ukázat snad všechno.

„Kousek odsud je takový jezírko. Pojdme si zaplatvat! Bude to nádhera!“

„Opilí lidé nemají lézt do vody,“ konstatuje suše Silvie. „Kvůli sníženým senzomotorickým schopnostem hrozí riziko utonutí.“

„Vidíš tu někde opilé lidi?“ zeptá se Malin a rozhlédne se kolem. „Když tedy nepočítám tyhle,“ mávne rukou k ležícím postavám, spokojeně podřimujících v trávě. „A i kdyby náhodou, každou případně tonoucí dámu velmi rád osobně zachráním.“

Larisa se při té představě začervená. Zaznamená, že Malin má na rukou pěkné svaly. Určitě chodí do posilovny. Jaké by to asi bylo, kdyby ji vytáhl z jezera? Nádherné.

„My ale nemáme plavky,“ pokrčí Larisa rameny a Katka se horlivě přidá: „No, to je fakt, to teda nemáme.“

„Csss,“ udělá Malin. „Noční koupání jedině bez plavek!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.